

næsten er ligegyldigt med et forbud. Det vil jeg gerne have ministerens svar på.

Kl. 17:12

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Udenrigsministeren.

Kl. 17:12

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er også et meget interessant spørgsmål, og det er rigtigt, at det jo ikke er meget værd, hvis det er ting, som alligevel ikke bruges, og hvor man så har fået noget andet. Vi kan se, at her i krigen i Georgien ser det altså også ud til at være blevet brugt. Russerne bliver beskyldt for at have brugt det, de har ikke svaret på det; georgierne bliver beskyldt for at have brugt det; begge parter ser ud til at have brugt det og er i hvert fald under anklage for at have brugt det. Så det er noget skidt. Det ødelægger livsmulighederne mange år frem, og det læderer og slår mennesker, som overhovedet ikke kunne ane, at de befandt sig i en farezone eller krigszone, ihjel. Det er slet ikke det, det skal bruges til.

Derfor går vores bestræbelser ud på at få fjernet skidt. Vi kan bare ikke få fjernet det hele, og der er jeg enig med fru Pernille Frahm i, at det, vi får ud af FN-processen, jo må være meningsfuldt – det må være meningsfuldt, det må føje noget til, som ellers ikke ville være sket. Det er vi enige om.

Vi fører de forhandlinger. Danmark har faktisk den ære ved en dansk ambassadør at være formand for forhandlingerne, og de foregik altså også i den uge, vi netop er gået ud af, så det er ikke nogle forhandlinger, der er gået i stå og ikke finder sted, og der er bevægelse i dem. Men jeg er enig med fru Pernille Frahm i, at det jo ikke må komme frem til et latterligt resultat. Vi skal have brugt Osloprocessen, og jeg har også komplimenteret den norske udenrigsminister for det initiativ, han har taget, for jeg ser det, som om man derved har fået hjulpet os i FN-processen til at få presset det længere frem, end vi ellers havde fået. Vi skal så langt frem som muligt, og det skal ikke være meningsløst til sidst.

Kl. 17:13

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak. Det var slut på spørgsmål nr. 4.

Det næste spørgsmål er ligeledes stillet til udenrigsministeren af fru Pernille Frahm.

Kl. 17:14

Spm. nr. S 305

5) Til udenrigsministeren af:
Pernille Frahm (SF):

Vil udenrigsministeren redegøre for sine principielle overvejelser over det ønskværdige i, at Danmark er med til at vedtage to forskellige konventioner omhandlende klyngevåben, hvis de opererer med forbud og/eller reguleringer i forhold til denne våbentype, der er i modstrid med hinanden?

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Udenrigsministeren.

Kl. 17:14

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er jo det samme spørgsmål som før, for den del af debatten har vi netop været inde i. Men jeg skal selvfølgelig være fair og prøve at sige det på en ny og anden måde.

Som jeg har beskrevet det under spørgsmål nr. S 304 om samme emne, mener jeg ikke, der er en indbygget modsætning i at følge de to forhandlingsspor, og det var vi for så vidt også enige om. I lyset af at ca. 90 pct. af verdens beholdning af klyngevåben falder uden for Osloaftalen, finder jeg det altså direkte nødvendigt, at vi også forsøger at supplere Osloaftalen med en regulering i FN-sporet. Ellers når den ikke at få nogen virkning. Jeg opfatter det ikke som en uanstændig option blot at læne sig tilbage og vente på en tilslutning til et forbud. Det er ikke godt nok over for ofrene for disse våben. De har krav på, at vi gør mere, og det er det, vi gør i FN-processen, hvor vi prøver at få en bred aftale, der bliver så stærk som overhovedet muligt.

Lad mig endvidere nævne, at også hovedparten af EU-landene samt lande som Australien og Canada har tilsluttet sig Oslokonventionen, men samtidig arbejder videre inden for CCW-forhandlingerne. Det centrale for regeringen er, at vi her og nu får forbudt og begrænset den faktiske brug af utidssvarende og upålidelige typer af klyngeammunition mest muligt. Et forhandlingsresultat i CCW vil føre til en reel forbedring af beskyttelsen af civile mod klyngeammunition, hvorimod den reelle forbedring bliver stærkt begrænset, hvis vi kun ender med Osloresultatet. Så her taler vi altså ikke alene om en politisk signalværdi, men faktisk også om forbedringer på det, man kunne kalde den virkelige slagmark.